

[Schovelin.]

heldigt fra det. Jeg har snarere det Indtryk, at det er lige omvendt. Naar man netop vil have Detailbehandlingen i Folketinget og enhver Bevilling, den være sig lille eller stor, som har principiel Betydning, behandlet i Landstinget, skulde man vistnok have foretaget en helt anden Fordeling end den, der faktisk er foretaget. Men det skal jeg nu ikke opholde mig ved; hvad jeg glæder mig ved, er, at Finansministeren har stillet i Udsigt, at man herefter vil følge den af ham angivne Linie, for det er jo det afgørende.

Med Hensyn til Bedømmelsen af, hvorvidt det finansielle Resultat, som Finanslovens Behandling i Folketinget har bragt, er tilfredsstillende eller ikke, tillader jeg mig at minde den højtærede Finansminister om, at min Anke væsentlig gik ud paa at beklage, at Kassebeholdningen fra de 21 Mill. Kr., den vilde være blevet paa efter det oprindelig forelagte Finanslovsforslag, nu er gaaet ned til 11 Mill. Kr. Og naar den højtærede Finansminister saa sagde: Men efter Omstændighederne maa, ogsaa med Finansloven, som den nu foreligger, hele den finansielle Tilstand siges at være *ikke ilde*, ja, saa siger jeg, at dette Udtryk kan jeg saamænd meget godt acceptere. Hvis man for nu at nævne et Eksempel fra en helt anden Sfære, men som kaster Lys over denne Udtryksmaade, tænker sig en ung Pige, som ved Gud er ganske almindelig at se paa og ikke har et eneste virkelig Skønhedstræk, men som i Kraft af sin Ungdom altid kan siges, som man kalder det, at se godt ud, ja, saa mener jeg, jeg har Ret til at sige, at jeg føler mig ikke imponeret af hendes Skønhed. Men den højtærede Finansminister, som jo er en ganske anderledes elskværdig Mand end jeg, siger altsaa: Naar jeg skal se paa den unge Pige, saa vil jeg sige: *ikke ilde*. Og med den Rest af Galanteri, der endnu er hos mig, vil jeg ganske roligt bukke for den højtærede Finansminister og sige: Jeg tiltræder denne Dom. Og dermed er jo egentlig denne Dissens ude af Verden.

Jeg vil endnu gerne sige til den højtærede Finansminister, at jeg har ikke sagt, at de store Sager, som stod i Færd med at blive gennemført — Nationalteatret, Nationalmuseet og nu sidst Landmandsbanken — væsentligt vilde forandre det Finansielle, som denne Lov giver, men jeg har spurgt, hvorvidt de vilde gøre det, og jeg takker for de Oplysninger, der er givet, og som i alle Maader er beroligende. Jeg tror, at Finansministeren vil indrømme mig, at idet man behandler en Finanslov, er det

naturligt at spørge om det, for disse Sager *kunde* jo forandre Billedet fuldstændigt. Naar Forholdet er, som den højtærede Finansminister nu velvilligst har givet Oplysning om, er det jo i høj Grad en Beroligelse for dette Ting, naar det nu skal til at vedtage Finanslovsforslaget, saaledes som det foreligger.

Jeg takker den højtærede Minister for offentlige Arbejder for de Oplysninger, han har givet om Statsbanerne, og som efter min Formening yderligere kaster Lys over og bekræfter det Syn paa Sagen, som jeg gjorde gældende.

Tilbage har jeg egentlig kun nogle Bemærkninger til den ærede sidste Taler, det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs). Han var i sin sidste Tale ikke saa højt oppe, som han var i Gaar. Naar han i Gaar bebudede, at han vilde tale kort, og saa talte med vanlig Længde, og naar han bebudede, at han ikke vilde beskæftige sig med Politik, og derefter holdt en stor politisk Tale, og naar han slog paa den Beskedenhed, han følte som Medlem af dette ringe Ting, og endte med som en Triumfator at se hen over Konservatismens Hær — *die ganze Armee auf einmal ruiniert!* —, saa tydede det alt sammen paa en Mangel paa Ligevægt, som jeg altsaa tillod mig at give den psykologiske Forklaring, som jeg gav: at det ærede Medlem maaske har haft en Følelse af, at hans betydelige Evner kunde have henvist ham til at indtage en større Plads indenfor Socialdemokratiets Rækker end at sidde i dette Ting. Men Herregud, enhver Mand maa jo tage sin beskikkede Lod, og jeg har det Indtryk, at dette navnlig i høj Grad gælder en Socialdemokrat, en „Partifælle“ indenfor Socialdemokratiet. I dette frisindede Parti indtager man vist den Plads *in Reich' und Glied*, som de høje Herrer, der bestemmer det hele, sætter Vedkommende paa. Derfor synes jeg, jeg vilde give det ærede Medlem det Raad at se at skikke sig i sin Lod, se at finde sig til Rette med den. Og i saa Henseende synes det mig, at det ærede Medlem allerede fra i Gaar til i Dag har gjort Fremskridt. Han siger: kan ikke Landstinget blive et konservativt Bolværk, nuvel, saa kan det maaske have andre betydningsfulde Opgaver, og dem glæder jeg mig altsaa til at deltage i. Jeg skal minde om, at et højst sympatetisk og indflydelsesrigt Medlem af det Parti, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds tilhører, nemlig afdøde Harald Jensen, som var Medlem af dette høje Ting, ofte sagde, naturligvis spøgefult, at man kunde saamænd egentlig godt afskaffe Folketinget, for Lands-